

значение, но в случая значещ става именно постигнатият, вероятно и непредвиден ефект от разкрояването на собствения поетически образ. Той дава основания на Яворовите тълкуватели уверено да говорят за внедряване на автобиографичния мит в „Подир сенките на облаците“⁵⁵. Премествайки звънката, ведра, приповдигната, еднопосочно развиваща се поема най-напред в антологията, на Яворов се удава да я ситуира като представителен текст от своя ранен, изпълнен с трепети, но неконвулсивен период, период, през който поезията сякаш се пише сама, „китките стихове“ неударно напират и от само себе си се снаждат в строфи, а обречеността на влюбените на вечна раздяла няма нищо общо с мъчителното недокосване в „Две хубави очи“, „Сенки“ „Среща“. По този начин двете репрезентативни поеми „Нощ“ и „Калиопа“ са заставени да отбележат в пространството на антологията началото на две успоредно разгръщащи се поетички, при които търсенето на пресечна точка най-малкото би провокирало като неевклидов абсурд.

Обособявайки поемата „Нощ“ сред не толкова значими текстове като „Епитафия“ и „Завет“, поетът успява да освободи вътрешно пространство, да открои тази творба и изтъкне съдбовната ѝ в поетологическо отношение средищност. Престанем ли за миг да отчитаме непосредствения антологически контекст на „Нощ“, откриваме, че от едната страна на поемата са разположени жизнерадостно-дневното „Май“, „Павлета делия и Павлетица млада“, както и сурово реалистичните „На нивата“, „Градушка“, а от другата – текстове, бележещи все по-усилено *здрачаване*, все по-сигурно вещаещи гробовен мрак като „Арменци“, „Заточеници“, „Хайдушки песни“. Това диспозиране на творбите изобщо не е идентично на „Стихотворения“ 1901, както и на изданието от 1904. То по-скоро е техен *репрезентативен знак*. Именно в маркирания по този начин процес на спад, на преломяване на типа означаване, съществената роля наистина се изпълнява от поемата „Нощ“ – текстът, който до 1910 г., а и до наши дни, не престава да